

schrijven, maar 'm toch animeeren, om te komen, want anders gelooft hij, dat ik hem aan zijn lot overlaat en zoo, zie je, hij is erg gauw in de put...."

Nannie streek het laken glad en speelde met haar lorgnet, die ze nu tusschen de fijne puntige vingers hield.

„Maar.... nu ik aldoor hier in bed lig, zal ik me niet zooveel met Paul kunnen bemoeien. Vooral aan de maaltijden is hij op jou aangewezen. Vind jij 't niet vervelend, hem als gast te hebben?"

„'t Is lief van je, aan mij te denken. Maar toen ik huishoudster bij je werd...."

„Maar Phil.... je deed 't toch maar uit vriendschap...."

„Nou ja.... Maar dan aanvaard ik lusten en lasten".

„'t Is maar, omdat hij een beetje lastig mensch is, zie je. Ik bedoel, erg afwijkend en zwaar op de hand".

„De arme jongen. Laat 'm gerust komen, hoor".

„En.... nog iets Phil. Als hij nu eens verliefd op je werd?" Nannie keek Phil scherp aan.

„Och.... 't komt me voor, dat ik geen liefde zal opwekken bij een mathematicus. En dan.... is hij in staat tot verliefdheid, dan is er eerder reden om dat op jou te luchten dan op mij, onnoozel schaap, dattie heel niet kent. Jij bent een schoonheid en een vrouw die alle mannen begrijpt enzoo. Ik heb geen talenten in die richting".

„Je houdt me altijd voor den gek", zei Nannie toch gerustgesteld. „Krijg ik nu m'n kopje thee? Dan zal 'k hem maar laten komen".

In het wegzinkende avondlicht bracht Phil de theetafel naar boven. Op het balcon had ze de palmen neergezet en de witte stoeltjes uit de serre. Het was zoo saai voor Nan, had ze opeens bedacht, altijd zoo afgestapt haar thee boven te krijgen. Nu zouden ze 't eens wat gezellig voor haar maken.

Frank liep achter haar de trap op met de

bouilloir en teacosy. „Phil, ik zie je enkels!" plaagde hij.

„Hoe zien ze eruit?" informeerde Phil, met een plof haar last op het portaal zettend.

„Fishing? Welnu.... allerbekoorlijkste enkeltjes met een bevallige ronding en een.."

„Schei uit", verzocht Phil. „Doe liever de deur voor me open. Ik zal je aanklagen bij Nan, hoor".

„O! wat een tocht!" klaagde Nannie, toen de theetafel binnenkwam. „God Phil, wat ben je aan 't sjouwen. Laat Frank dat nu doen".

„Frank is lastig, hij mag niet meer helpen, hij plaagt zijn tante Phil".

„O! stoute jongen! Kom eens gauw bij Nannie!"

Frank — groote, forsche blonde kerel, knielde naast het bed met een berouwvol gezicht. „Nee vrouwtje, heusch niet. Phil vroeg hoe ik haar enkels vond en...."

„Wat!" stooft Phil op en Frank, schaterend, ontkwam nog juist aan de teacosy, die op zijn hoofd gemikt was. Maar opspringend wreekte hij zich onmiddellijk door Phil als een veertje in de lucht te tillen en omhoog te houden, tot ze om genade smeekte.

„Dat heet nu een rustkuur voor Nan!" zei Phil. „Vooruit, nu ga jij op die stoel zitten naast het bed en daar kom je niet meer vandaan, begrijp je?" En met een dreigend wijsvingertje verdween ze om de deur.

Toen dronken ze thee; de geurige drank gleed in de kopjes, dun als eierschaal. En het diep-roode vocht dofte op tot bruin toen de glanswitte melk erin werd gegoten. Het water suisde en de lucht was zwoel van bloemengeur. Langzaam, langzaam daalde schemer over den tuin en den boomgaard. In de verte waasde een rood lichtje van den spoorweg en over de velden kwam de sluier van geheimenis. De zachtgele lamp naast het bed was aangestoken en glansde een teeder schijnsel over het met kanten afgezette kussen en het fijn-blonde vrouwenkopje. In de witte stoeltjes zaten de roerlooze figuren van Frank en Phil; de palmen wiegden flauw op en neer en de zachte avond-